



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

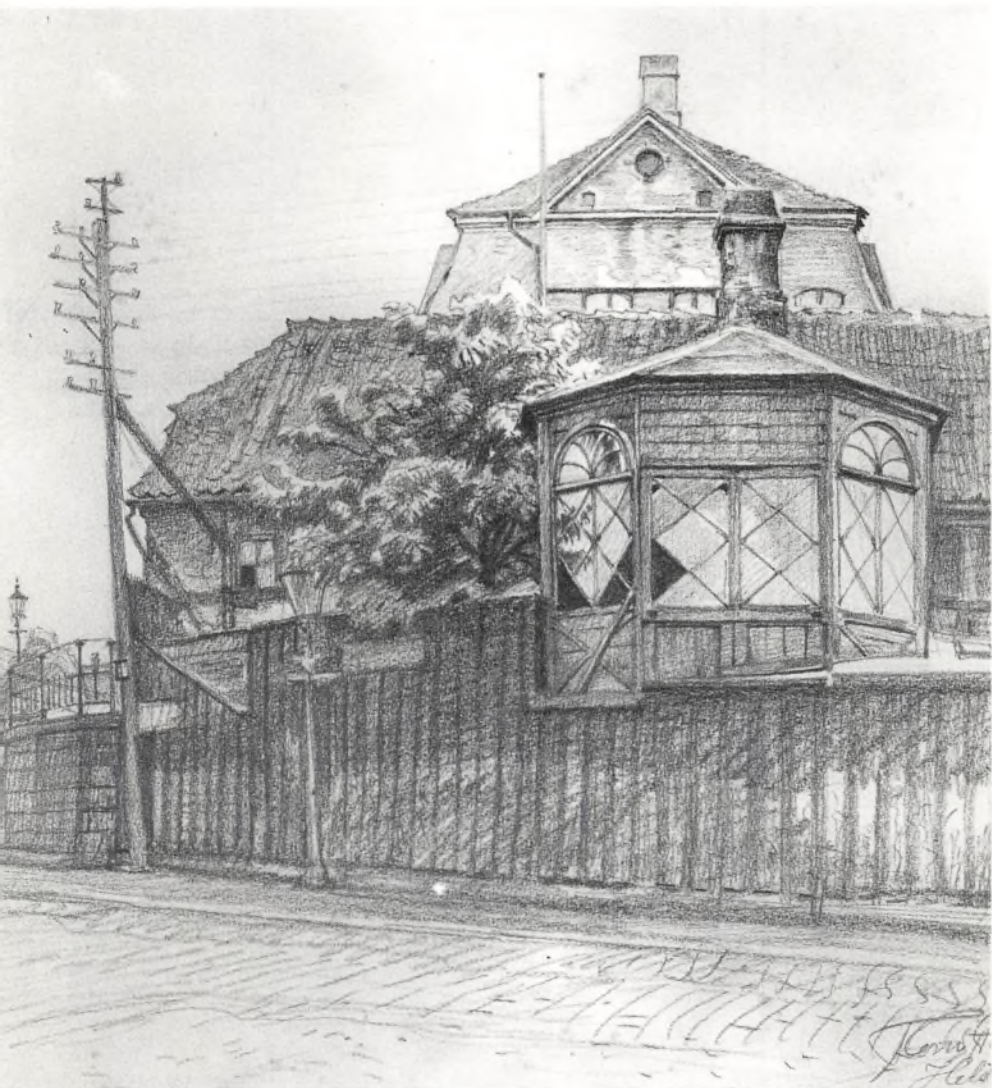
Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FORENING & MUSEUM



MEDLEMSBLAD FOR HELSINGØR MUSEUMSFORENING * NR. 3 1988



LANDBOLIV

Nordsjælland gennem 200 år

Når vi fejrer 200 året for stavnsbåndsløsningen, er det for at mindes denne fremsynede indsats for den personlige frihed og for at mindes de landboreformer, som gradvist var med til at skabe en hel ny type bønder.

Med udstillingen "UDE PÅ LANDET" ønsker Helsingør Kommunes Museer at skildre landbrugernes liv og arbejde på Tikøbegnen gennem de sidste 200 år. Reelt omfatter udstillingen på Flynderupgård Museet 3 afdelinger, nemlig en planceudstilling, en samling af kunst med lokale motiver samt en "magasinudstilling" visende nogle større landbrugsredskaber og køretøjer. Henpå efteråret udsendes endvidere to publikationer, som hver på sin måde belyser og uddyber temaet "UDE PÅ LANDET".

Udstillingen på Flynderupgård Museet har åbent alle dage 12-16.

REDAKTION

Birger Mikkelsen
(ansvarsh.)

Kenno Pedersen

Lars Bjørn Madsen

Næste nummer af "Forening og Museum" udkommer i december 1988. stof til bladet er meget velkomment og bedes sendt til Bymuseet, Hestemøllestræde 1, 3000 Helsingør, senest 15 november 1988.

-redaktionen-



INDHOLD

Kirsten Lind:

En Barndom paa O-verdrevet. side 3

Lars Bjørn Madsen:

Sudergade 35 - et glimt af fortiden
.....side 11

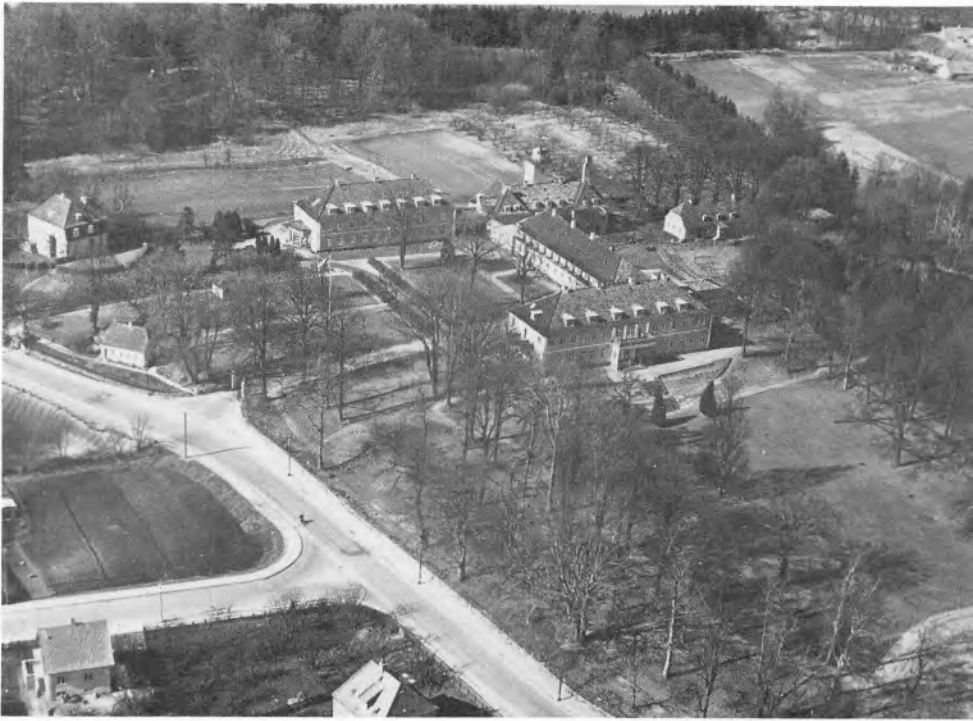
En Barndom paa Overdrevet

Hvis man boede tre kilomester fra byen Helsingør, boede man på overdrevet, og så var man hverken fugl eller fisk - byungerne (skolekammeraterne) kaldte os bondeunger, hvilket tilsyneladende var det værste, man kunne være. Børnene på den anden side af 3 kilometerstegen ud mod Gurre accepterede os heller ikke rigtig, vores far var nemlig ikke rigtig landmand, sådan en, der levede mælk og kørte med to heste; vi havde kun Basse, en lille hest, som hørte med til familien, og vores far var gartner og planteskolemand. Tiden jeg skriver om er tyverne og begyndelsen af trediverne, hvor der var krise, som nu. Jeg syntes, vi var fattige, der var det med terminerne og de rede penge, alt det ændrede sig jo heldigvis med årene, og vi var faktisk ikke fattige, som folk kunne være det inde i byerne, for vi var selvforsynende. Vores far havde anskaffet en ko til eget brug, en slagte-

gris til jul havde vi også og masser af høns foruden grøntsager og frugt.

Vores mor var forud for sin tid, hun talte meget om vitaminer. Om foråret gik hun ud og samlede syre, brændenældeskud og andet grønt; vi fik revne gulerødder som vores far hånligt kaldte kaninføde.

Vi gik i skole inde i byen, og 3 kilometer føltes langt, når man skulle trave dem hver dag; vores mor var bange for cykler, så til vort tolvte år gik vi på vores ben ad Gurrevejen, som uenægtelig så anderledes ud dengang sidst i tyverne. Efter min mening betydelig mere charmerende; smal og uasfalteret. Lerbakken var en bakke med grønne skrænter, man gik op og sjaskede på, når man ikke rigtigt gad gå den slagne landevej; der var Gyvel og andre grønne buske, noget man i dag slet ikkefatter, og for mit eget vedkommende var det noget af et chock, da jeg i sommer trods advarsler dristede mig til at køre rundt



om mit barndomsland; jeg var såmænd lige ved slet ikke at kunne kende det hele igen. Det åbne land var blevet en forstad, så de børn, der bor der nu på de små villaveje, bliver i hvert fald ikke kaldt bondeunger. Det hele er sikkert godt nok, men det var bare ikke lænere mit. Vores frugtplantage fra dengang, et meget smukt sted på lo tdr. land med et idyllisk vandhul, var stykket ud i villahaver, og der var ikke megen idyl ved vandhullet, der var fyldt med skrammel og helt

groet til, så jeg vil tillade mig at trække mig tilbage til dengang i tyverne og fuldstændig fortrænge nutiden. Skal jeg fortælle lidt om min skolevej, var den som sagt lang men vi var mange, der gik på den på alle årstider og i alle slags vejr. Når man f.eks. en mørk vintermorgen dukkede ud ad sin indkørsel, hørte man sagte stemmer, som man ikke altid havde let ved at identificere; det var jo ikke alle man fulgtes med. Blandt følge-kammeraterne var fire søstre fra et

sted længere ude, vi kaldte dem Arnelyerne, og det var lykke, når det var dem, der dukkede ud af mørket, for de havde fantasiens gave; de kunne gøre en lang vej kort med deres dramatiske historier.

Som før fortalt var det en frede- lig vej, hvor det var en sensation, hvis der kom en HGF'er tøffende.

På det første stykke hen til toppen af Lerbakken var der kun ét hus, nemlig "Lille Lise's". HUn hed egentlig fru Nielsen, og hun var lidt egen. Således kom hun en vintermorgen hylende og skrigende, så man troede, at der var begået et mord - mindst; hun holdt sig på halsen, og sagde, hun havde slugt en hveps; det kunne jo nok være en alvorlig sag, hvis den - troede vi - "sløve" hveps havde stukket hende i halsen, så vi var parate til at ringe til læge og hospital efter hjælp, indtil det gik op for os, at den var blevet syltet sammen med jordbær i den forløbne sommer, og således temmelig uskadelig. Efter fru Nielsens hus, var der kun landbrugsjord til begge sider, indtil man kom ned ad bakken. Så kom der på højre side en række på seks huse; alle var forskellige og alle havde navne, "Tomalo", "Godthåb", "Constancia", "Enero", "Marie fryd" og

"Thalia". Disse huse var meget pyntelige og lå så underligt u- motiverede side om side derude på markerne. For sig selv på den modsatte side lå Ladegårds- huset, vist en arbejderbolig fra Kronborg Ladegård, der lå længere inde mod byen. For først kom det store fine kur- sted Montebello, der i min barndom var for de mere vel- bjærgede; de kom fra hele Nor- den, så sågar fra Amerika. Det- te kursted kom jeg til at kende vældig godt, fordi jeg, da jeg blev 18 år, var der som en slags sygeplejeelev, indtil jeg var stor nok til at blive elev på et rigtigt hospital. Montebello var en fremmede verden at dumpe ind i; nu havde jeg i så mange år set det ude fra, beundret damerne med de dyre pelse, når de gik tur på Gurrevejen, og nu var jeg pludselig indenfor og skulle bl.a. gå tur med de pels- klædte, og blev klar over, at de ikke altid var at misunde, de var jo syge og i mine 18-åri- ge øjne "gamle". Så nu kom jeg på afveje, vi må jo se at komme i skole. Halvvejs mod byen lå "Negerlandsbyen". Helsingoranerne var hurtige til at give kæle- og øgenavne. Samme Negerlandsby er en meget smuk boligforening med hvide huse og røde tage, en hel lille by med forskellige huse.



Overfor boligforeningen lå købmand Frederiksens forretning, hvor man, d.v.s. jeg, købte lakridsfigurer, hvis vores far kunne slås for en femøre; det var nu især om sommeren, at femørerne sad løse, for da solgte han jordbær og anden frugt på torvet.

Dengang sidst i tyverne var et julepyntet vindue hos købmand Frederiksen nok til at fjerne os fra det man kladte den lige vej hjem. Som regel var det en lille nisse, der stod og nikkede i et snelandskab, hvor der var dynget nødder og alle sydens frugter op. Men tænk, et år vi

Så idyllisk var der på Møllebakken dengang. Helt på toppen står Mølleledals Mølle og til venstre Christians Mølle eller Første Mølle. Vejen er endnu uasfalteret.

kom og regnede med den sædvanlige nisse - oh under, der kørte et lille tog rundt, der var tunneller og overskæringer, og toget var bemanded med små nisser; det var fantastisk svært at løsrive sig fra det vindue. I den ene ende af købmand Frederiksens hus var en lille slagterforretning, hvor "Gurremutter" (jeg aner ikke hvad hun

hed i virkeligheden) solgte alt muligt godt, men når jeg tænker tilbage, synes jeg altid, at jeg blev sendt efter 1/2 pund krydderfedt og for 25 øre leverpostej, den remse kunne jeg og stod og var misundelig på madamerne, der købte rullepølse sådan midt i ugen for slet ikke at tale om salater, den helt store luksus.

Lidt længere henne var et gammelt hus, hvor der var et brødudsalg, hvor vi hver dag efter skoletid måtte stå stille og sige helle for ! Der stod nemlig et stort hvidt fad på fod med flødeskumskager; de havde mange faconer og dekoreret med røde og grønne geleklatter; det vindue var også svært at komme forbi. Vores mor bagte selv vores kager, så gad vist om jeg nogensinde fik en sådan kage.

Hov! jeg har glemt at fortælle om Montebelloparken, hvor vi om efteråret vadede i blade, ja byggede huler af dem, vi spiste "kødbær", bog og slåen og var igen meget længe om at komme hjem fra skole, og vor mor gik derhjemme og vred hænder.

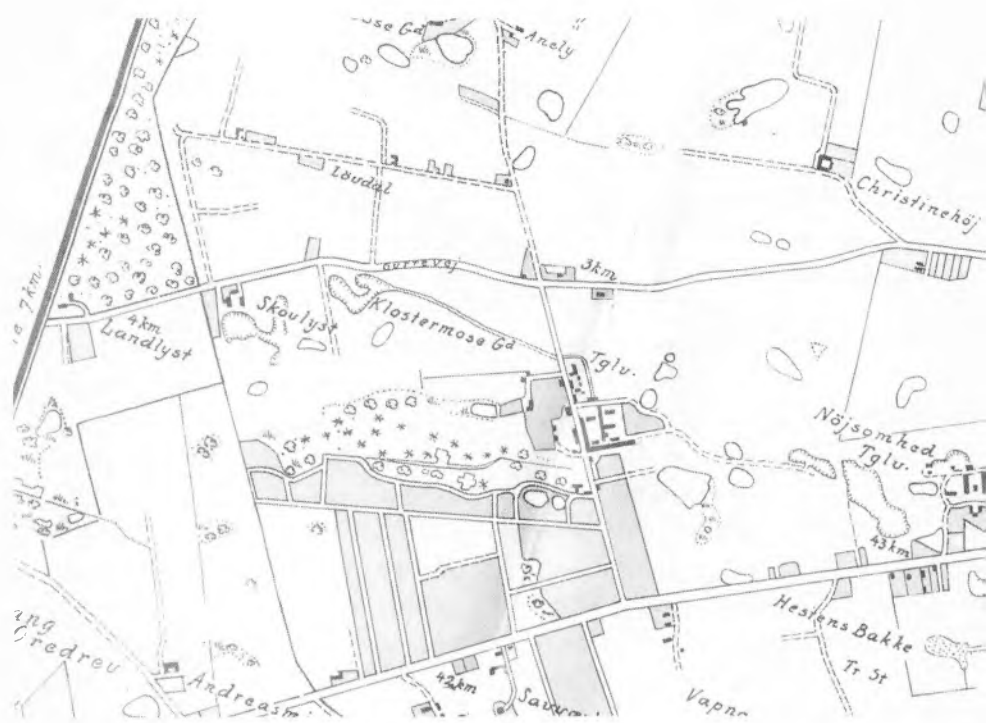
I efteråret var jeg i Helsingør og se udstillingen Skolen gennem tiden og fandt til min overraskelse, at der blandt skolebillederne var et fra min brors og min klasse; jeg tror, det må have været omkring 1930. Det more-

de mig at kunne huske alle navnene på børnene fra dengang og konstatere, at der manglede én. Edel Viveke Bakke må have været syden dag frk. Aagaard stillede os til fotografering.

Skolen var Lundegades bygning 2, og vores klasselærerinde hed fru Frederiksen, hun kunne, hvis hun levede i dag, absolut ikke gå igennem en psykologisk test, hun gjorde mig tit livetsurt; bl.a. prøvede hun at gøre mig højrehåndet, men hun gav mig også noget, nemlig glæden ved bøger. Nå, den havde jeg måske nok også hjemmefra, f.eks. kunne hun læse Robinson Cruso, Niels Holgersens eventyr og mange flere, så man glemte alt omkring sig og havde svært ved at komme tilbage til nutiden, når skoleklokken ringede, selv om den varslede, at vi havde fri og skulle hjem.

Den lange vej, som alt afhængig af årstiden bragte os ud i forskellige situationer, der, som jeg før har fortalt, forhalede hjemkomsten. Når vi var kommet hjem, skulle vi skifte tøj og spise, om vinteren var vi frede og kunne hygge os, men om sommeren var vi med i arbejdet ude i plantagen. Det huede os ikke altid at skulle luge eller svinge hakkejernet.

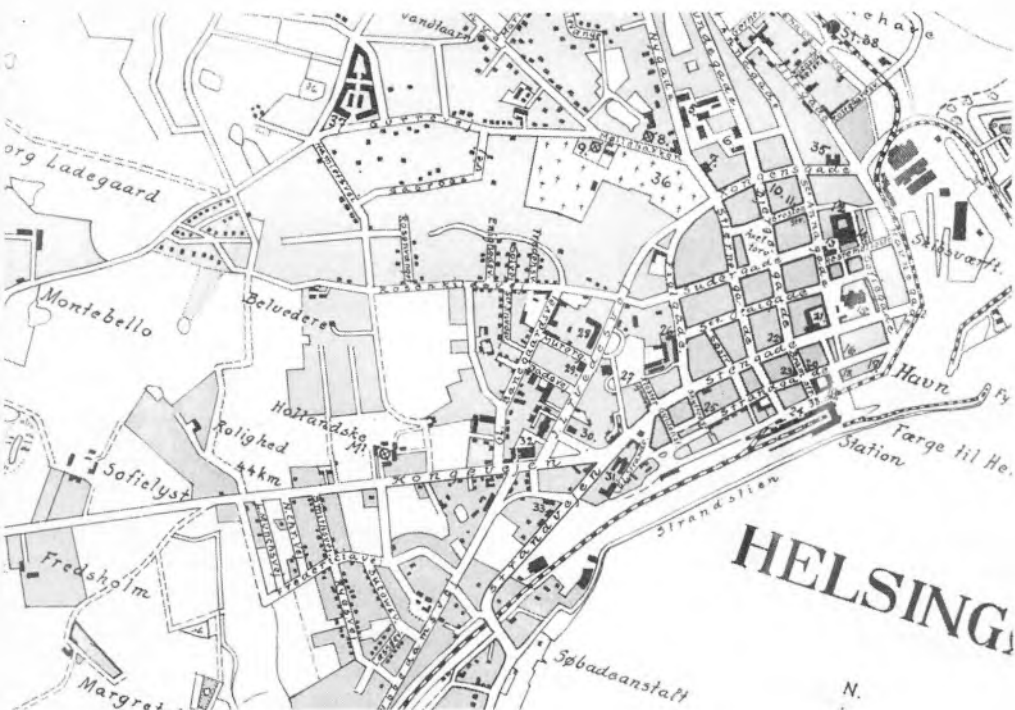
Det blev også tid til at lege, vores ynglingssted var det i begyndelsen af denne beretning om-



talte vandhul, hvor vi opholdt os meget på alle årstider, om vinteren - de rigtige hårde - hvor hullet var bundfrossen, gik vi på det, men det kunne vor mor nu ikke rigtig lide. Om sommeren byggede vi havne og dæmmede op for vandet. I dette vidunderlige vandhul var der krebs, som vi fangede på bakker af fiskenet med et stykke aborre surret fast. Vi holdt dejlige krebssegilder med kammerater, men nogle gange solgte vi dem også til Hotel Øresund, byens dengang førende hotel. Jeg mindes engang min lille søster en tidlig morgen kørte på cykel ind med natens høst i en kurv foret

med fugtigt græs, den stod på bagebæreren, da hun nåede byen og skulle kigge til dem, var der kun en tilbage, de var simpelthen hoppet af, da hun bumpede ned ad Lerbakken, der som sagt var en bakke, så det var en nog slukøret Else, der vendte næsen hjemad.

Der var andre end os, der fangede vores krebs i nattens mulm og mørke; det ærgede os selvfølgelig, og min fader, der var gammel garder, havde nogle hyggelige kammerater fra dengang, og de fandt på, at de en nat skulle holde vagt og fange den ubudne fisker. De forsynede sig med er



kurv øller og marcherede ned for at holde vågenat; nogen fisker fik de ikke, og det har nok også været et påskud for en gang "kan du huske-snak", og de har sikkert haft det dejligt der på skrænterne i mellem vilde roser og brombærkrat.

Dette brombærkrat, som min moder foretrak frem for de dyrkede, vi havde i lange rækker, og som blev plukket til torvet. Hvert efterår formummede hun sig i gamle klude og medbringende et hakkejern til at værne sig mod de tornede grene. Om livet havde hun en stor spånkurv i en snor, og så var hun parat; hun ville

Udsnit af kort over Helsingør fra dengang. Man skulle ikke langt udenfor byen for at møde gårde og marker.

ikke have nogen af os med på den tur, men jeg husker, jeg var bange for, hun skulle falde i vandet og drukne, så jeg fulgte efter hende i smug. Vandhullet kan jeg ikke prise nok. Vore Skt. Hans-aftener blev også fejret dér; vi sad på en lille trekant, hvor der var plantet lave frugttræer. På den anden side af vandet var bålet, der, når det var på sit højst,

spejlede sig i vandet; det var et vidunderligt syn, som vi nød, medens vi spiste hjemmebagte boller og drak kaffe og saftvand.

På alle årstider var det dejligt at bo på overdrevet, indrømmet afstanden i tid giver det jo nok en ekstrem tand, for det var også efter nutidsforhold ret primitivt, men f.eks. kakkelovnen i soveværelset, der stod og lyste med sit lille marietglasøje, var nu anderledes hyggelig end nutidens varmeapparater.

Vi var en meget læsende familie, og med til lørdagene hørte, at vores far til sidst på eftermiddagen gik de ca. 3 kilometer til biblioteket (det bibliotek, som nu er museum), medbringende en liste med de forskellige ønsker. I medens forberedte vores mor søndagsmaden, som der blev gjort meget ud af.

Fra min tidligste barndom er jeg kommet på det bibliotek, og så længe jeg boede i Helsingør, har det været et sted, jeg meget regelmæssigt kom. Som ganske lille med min moder, dengang

jeg ikke forstod, at der var noget ved bøger uden billeder; fandt jeg jo senere ud af. Engang som femtenårig havde jeg fundet nogle bøger af Karen Michaelis og havde nået at læse et par stykker, da min moder inspicerede lekturen og satte en stopper for videre læsning af den dame. Det var i 1935, hvor man altså ikke kunne forsvare, at en ung og ubefæstet sjæl læste den slags. I de lange vinteraftener sad vi så i vores varme hyggelige køkken og læste, alle lige opslugt, vor mor dog ikke mere end at kommanderede os i seng, når vi var længst væk i en god bog. Det var dengang som nu og til alle tider, en kamp, hvor udfaldet var givet; vor mor vandt altid trods alle krumspring.

Der kunne skrives meget mere om dengang, men så bliver historien nok for lang, så jeg slutter med ønsket om, at nogen måske kan nikke genkende til noget i min beretning.

Odense april 1987

Mirren Lind



J U L E S T U E

Søndag, den 11. december, kl. 14

på Marienlyst Slot. Nærmere om dette i næste nummer af medlemsbladet.

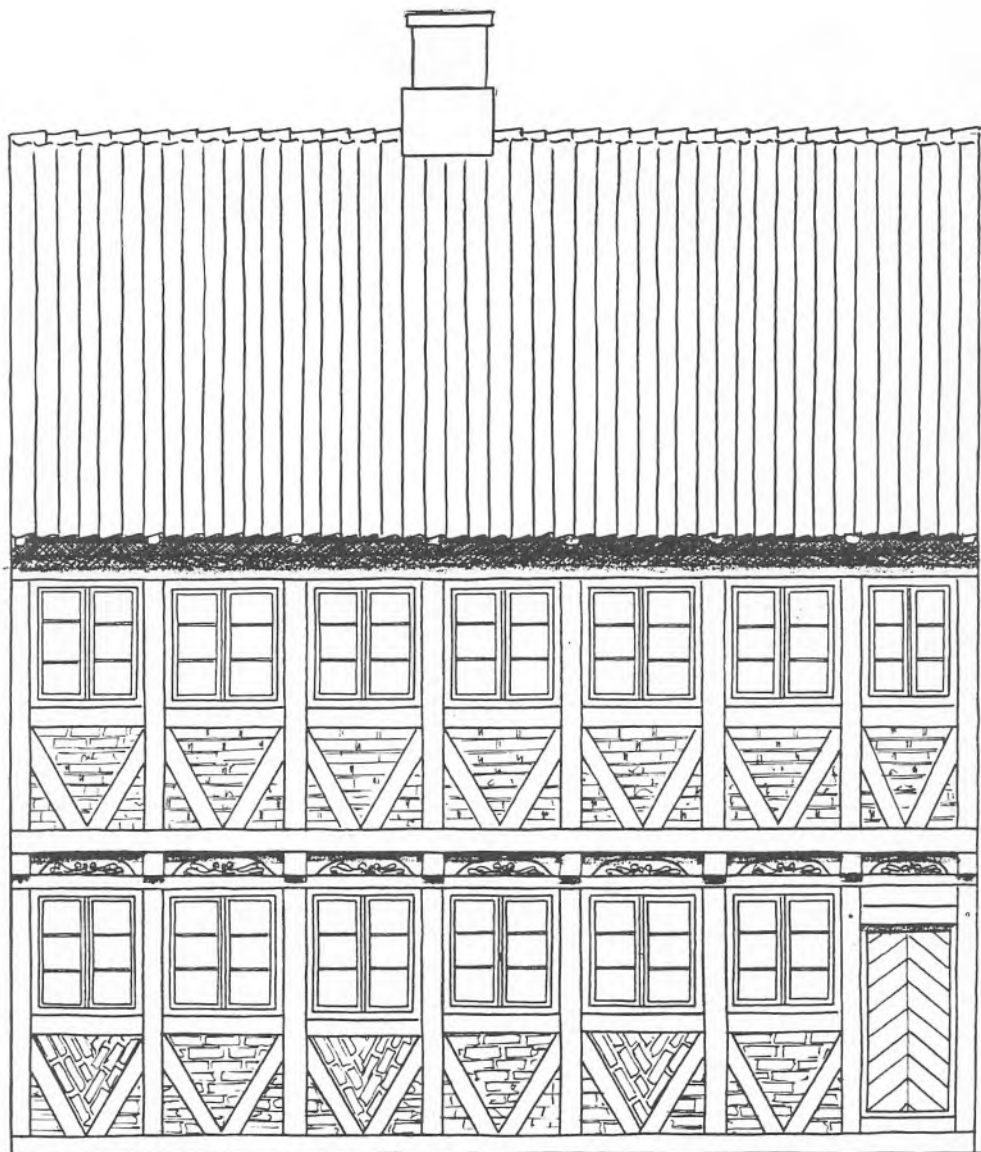
Sudergade 35

- et glimt af fortiden



I Sudergade 35 lå indtil for få måneder siden gadens næstgrimmeste hus. Det grimme må u-nægtelig være Sudergade 2, men dette paphus er jo også opført i 1960'erne, hvor alt gammelt måtte vige for det nye. Sudergade 35 var udstyret med gråt eternittag og store vippevinduer. Kun den gamle klassicistiske indgangsdør kronet af en konsolbåren fronton, fortalte, at her var tale om et ældre hus.

Nu er huset restaureret og ser ganske nydeligt ud med sine fine nye torammede vinduer som i gamle dage, og den grå eternit udskiftet med røde maskinstrøgne vingetegl. Indvendig er huset raseret for alt gammelt, som man jo gerne gør, når man restaurerer i vore dage. Retfærdigvis skal det dog tilføjes, at huset allerede havde mistet sin fortids præg inden denne sidste restaurering. Under restaureringen var det



nødvendigt at udskiftet gade-
 facadens pilrådne fodrem, og
 man udhuggede derfor denne ef-
 ter at have fjernet nogle mur-
 sten i de ovenliggende tavll.
 Hermed opdagede man, at huset

Forsøg på rekonstruktion af
 huset. Da undersøgelsen kun
 omfattede 3 tavll i stueeta-
 gen, må rekonstruktionen na-
 turligvis tages med forbe-
 hold. Tegn. af forf. 1988

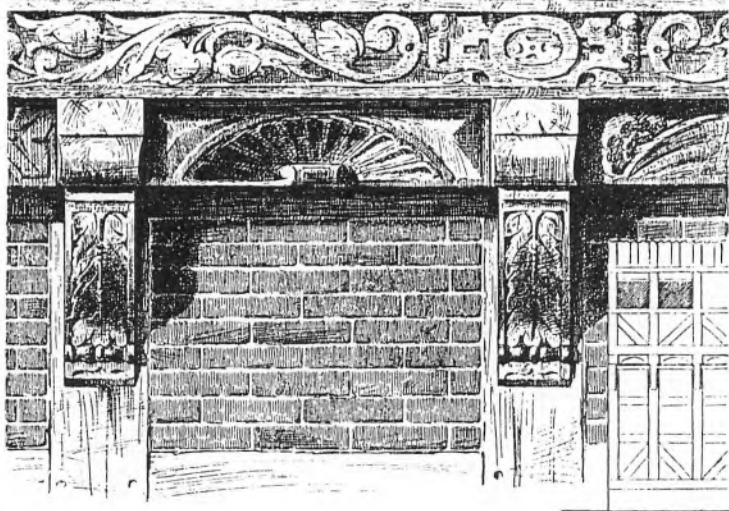
var udstyret med noget man kaldte "en dobbelt bindingsværksfacade", hvilket man fandt så mærkværdigt, at museet blev underrettet.

Med velvillig tilladelse fra husets ejer, arkitekt M.Trier Mørk, fik vi herefter fjernet alle mursten i bindingsværkets nederste tavl under de nyindsattede vinduer, hvorved den "doppelte bindingsværksmur" rigtig kunne iagttages. Det viste sig da, at vi her stod overfor et af byens gamle huse fra 1600-årene, dem med synligt bindingsværk med skråbånd og en fremspringende øvre etage, som vi kender fra Strandgade 27, Stengade 20 og Sct. Annagade 11. Mange af disse smukke, rigt dekorede, bindingsgårde, der prydede og dominerede byen i 15-og

1600-årene, er siden hensynsløst nedrevet for at give plads til nye højere huse, der var mere tidssvarende. Det var jo også sådan man tænkte, da man opførte det just omtalte hus i Sudergade 2. Bevæggrunden for sådanne tanker er da også nok forståelig, men store kulturhistoriske værdier er blot hermed gået tabt.

I Sudergade 35 har man så pludselig fundet et af de gamle bindingsværkshuse, som blot har været gemt og glemt. Efter murstenene i den yderste nyere mure nedre tavl var fjernet, kunne man se 3 fag af den ældre mur tydeligt. Den var, som nævnt af bindingsværk med en nu helt bortrånnet fodrem. Desuden var der skråbånd af egetræ med brede egetræsstolper. Tavlene

Opmåling af bindingsværk i en nu nedrevet gård i Bramstræde. Dette er eksempel på udskåret bindingsværk i fineste kvalitet. Her kan man se de fint udskårne knægte og den ligeledes udskårne overgangsfod.
Efter R. Mejborg.



var udmuret med mursten i størrelsen 26-29 x 13 x 8-9 cm. To tavler havde normal opmuring og det midterste af de 3 synlige tavler var muret op med stenene følgende skråbåndene. Murværket synes ikke at have været pudset, men stenene har været kalket i en rødlig farve med synligt bindingsværk. De 3 fremdragne fag er de eneste bevarede i underetagen, da det yderste vestlige fag rummer den nuværende indgang og de 3 østlige et butiksvindue samt indgang til den derværende skomagerforretning. Da stuetaen i forbindelse med restaureringen fik fornyet sine vinduer, konstaterede håndværkerne noget udskåret tømmer. Da dette nok var gamle fyldholter, fik museet allernådigst lov til at fjerne nogle af de allerede opsatte krydsfinerplader i vindueshullerne, så man kunne se dette tømmer. Det viste sig ganske rigtigt at være rigt udskårne fyldholter, hvis placering fortalte, at der har været tale om et hus med fremskudt øvre etage. Fyldholterne var delvis dækket af den yderste snere mur, ligesom de fremskudte bjælkeender nok har været afkortet en smule for at give plads til denne mur. Fyldholterne var stort set ens dekorede med bruskarokke udskæringer i dybt relief og ud-

ført i fyrretræ. Mærkeligt forekom det umiddelbart, at der ikke kunne konstateres spor efter de normalt i denne konstruktion forekommende konsolknægte under bjælkeenderne. Vi finder dog også et hus uden sådanne i Strandgade 43.

Bortset fra de fine fyldholter, forekom denne ældre nedre mur at være dårligt håndværk. Således var skråbåndene sømmet og ikke tappet ind i stolperne. Stolperne var dog tappet ind i remmen. Løsholterne var ligeledes tappet ind i stolperne, men uden at være låst af dyvler. Er fyldholterne lånt fra et andet hus ?

Med fundet af denne gamle mur, kan det ihvertfald konstateres, at der har været tale om en bindingsværksbygning i to etager med udkraget øvre stokværk dekoreret med udskårne fyldholter mellem overgangsfod og rem. Det var ikke muligt at komme til at undersøge om også overgangsfoden havde været udskåret. Det nuværende øvre stokværk synes at være i plan med det oprindelige, og i så fald kan det konstateres, at den oprindelige nedre mur har ligget ca. 25 cm. længere inde, hvilket vel normalt ville fordre konsolknægte, som der altså blot ikke har været fundet spor af.

Husets videre skæbne må være

den, at ejeren, måske kantoren Nathan i perioden 1782-91, har fundet sit hus umoderne og derfor har valgt at gøre hele facaden glat ved at opføre en ny nedre bindingsværksmur i forlængelse af den øvre mur. Det var jo nemmest at lade den gamle mur stå tilbage ved en sådan operation, og det kan vi jo idag være glade for er sket. Medens museet undersøgte og opmålte murværket, var der flere forbigående, der foreslog at man lod huset føre tilbage til sit oprindelige udseende. Fristelsen hertil kunne da også være stor, men det vil blot ikke være så ligetil endda. I begyndelsen af dette århundre-

de ville man ikke have betænkt sig på at lade tanken blive til handling, men idag er vi heldigvis lidt mere forsigtige med at gøre noget sådant, hvis ikke vi har fuldt belæg for, hvordan huset oprindeligt har set ud, og i tilfældet Sudergade 35, ved vi alt for lidt. Kun 3 fag har været blotlagt, og den øverste etage kender vi overhovedet ikke, og vi ved ikke, hvordan indgangspartiet har set ud. På taget fandt man gan-

Denne romantiske fremstilling af Helsingør i 1600-tallet er ren romantik, men alligevel får man et godt indtryk af en helt anden by end den vi kender idag. Kamtaggavle og bindingsværk har domineret.



ske vist en af de gamle skalke og man kender renaissanceens tagformer, men alligevel ville en rekonstruktion af huset hvile på et alt for spinkelt grundlag.

Nu har huset fået sin klassicistiske udformning tilbage og bag den nederste mur findes stadig det gamle bindingsværk med ud-

murede tafl. Måske vil vore efterkommere vove forsøget. De ved måske mere om datidens bygningskunst end vi idag gør. De har ihverfald muligheden; vi har efterladt sporene fra fortiden som vi fandt dem.

Lars Bjørn Madsen

MØDER OG ARRANGEMENTER

EN WEEK-END MED CHRISTIAN DEN FJERDE.

Forårets tur i Christian den Fjerdes spor gennem Skåne og Blekinge blev en stor succes.

Da flere dengang gik forgæves og da mange andre har ytret ønske om også at få del i denne oplevelse gentages turen:

LØRDAG/SØNDAG, d. 17. - 18. SEPTEMBER

Museumsformidler Poul Korse vil igen føre deltagerne til Kalmar, Brømsebro, Kristianobel, Kristianstad og andre spændende lokaliteter, der har relationer til Christian den Fjerde og Danmarkshistorien.

Overnatning i Karlshamn på det nye og lukseriøse Hotel Karlshamn.

Turen, der arrangeres i samarbejde med Foreningen Nordens Helsingør afdeling, starter lørdag, den 17. september, hvor vi kl. 7. 30 stiger på bussen foran Helsingør Posthus. Vi er tilbage igen samsted, søndag kl. ca. 18.

Pris: Kr. 455 - omfatter bus, entreer, overnatning i dobbeltværelse (enkeltværelse mod ekstrabetaling), middag og morgenmad på Hotel Karlshamn.

Tilmelding: SCAN-tourist - telf. nr. 02-199091.

L A U R I T S P E D E R S E N

Enhver, der beskæftiger sig med Helsingørs historie står i taknemmelighedsgæld til Laurits Pedersen - hans stort anlagte værk "Helsingør i Sundtoldstiden" er et uomgængeligt standardværk for alle med interesse for byens historie.

For denne fremragende historiker var historien "kun" en fritidsbeskftigelse. Mange ældre helsingoranere vil først og fremmest huske Laurits Pedersen, som overlæreren, der med aldrig svigtende ildhu varetog sine elevers såvel faglige som sociale interesser.

Denne markante personlighed vil -

ONSDAG, d. 2. NOVEMBER, kl. 19.30
på MARIENLYST SLOT

være emnet for forskellige foredragsholdere, der vil portrættere Laurits Pedersen såvel som historiker som pædagog.

H Ø S T F E S T

Søndag, den 11. september 1988

Dagen begynder med høstgudstjeneste i Egebæksvang Kirke, kl. 10, hvor pastor Grunnet forretter altertjenesten og forfatteren Sten Kaalø er prædikant.

Efter gudstjenesten vil Museumsforeningens formand, Iakob Olrik, være den kyndige guide på en vandretur gennem Egebæksvang skov.

Kl. 12.30 samles vi alle på Flynderupgård og nyder indholdet af de medbragte madkurve (øl og vand kan købes).

Derefter vil museumsinspektør Anne Majken Snerup Rud præsentere særudstillingen UDE PÅ LANDET, der er Helsingør Kommunes Museers bidrag til festligholdelsen af 200-året for Stavnsbåndets ophævelse.

Med jævne mellemrum skal vi synge mange af vore skønne høstsange, ligesom Helsingørs folkedansere vil give dagen en festlig indramning.

Vi håber, at Museumsforeningens medlemmer i rigt tal vil bakke op om dette arrangement, hvortil der ivo rigt er fri og offentlig adgang.